

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 83

гр. Стара Загора, 20.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно частно
гражданско дело № 20235500500036 по описа за 2023 година

Производството е на основание на чл.410- 413, ал.2, пр.2 от ГПК.

В законния 1 -седмичен срок по чл.413, ал.2 във връзка с чл.279 и във
вр. с чл.275, ал.2 от ГПК е постъпила частна жалба вх.№ 29324/14.12.2022г.
от заявителя “Й.Б.”- ЕАД, гр. С. против Разпореждане № 7737/24.11.2022г. по
ч.гр.д.№ 5248/2022г. по описа на РС- Стара Загора, с което на основание
чл.410 от ГПК е било отхвърлено Заявлението му за издаване на заповед да
изпълнение против длъжника- пълнолетния български гражданин П. А. Г. от
с.Х., *** в частта за сумата от 388, 48 лв., представляваща неустойка за
предсрочно прекратяване на услуги по допълнително споразумение от
29.12.2020г. към договор за мобилни услуги с номер *** и по договор за
мобилни услуги от 02.10.2019г. с номер ***, което било неоснователно.
Счита, че длъжникът е запознат изцяло с Общите условия на договора между
тях и е приел клаузите му безусловно, задължил се е да ги спазва и е изразил
съгласие чрез подписа си. Твърди, че претендираните неустойки били в пълно
съгласие със сключената между него и КЗП- С. спогодба, че претендирането
на неустойка, представляваща 3- кратен размер на абонаментните такси е
удовлетворяваща страните, а именно заявителя и потребителите на тези
услуги, тъй като КЗП представлява потребителите, каквото качество има и
длъжникът по настоящото производство, но РС не бил разграничил два
напълно различни по своето естество института по ЗЗД, като излага подробни
фактически и правни аргументи в своя защита. Моли да се отмени отказа на
РС, като неправилно и противоречащо на свободата на договоряне между
страните, и да се уважи искането в Заявлението му и в тази му част, като се
постанови да се издаде заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК за
посочената сума, със законните последици от това.

Настоящият въззивен съд след като обсъди направените в частната
жалба оплаквания, обсъди мотивите на атакуваното първоинстанционно

Разпореждане, доказателствата по делото на РС и приложимите материалноправни и процесуални норми, намери за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин следното :

Първоинстанционното производство по делото е било образувано пред РС- Ст.Загора въз основа на Заявление вх.№ 5248/21.11.2022г. от “Й.Б.”- ЕАД, гр.С. за издаване на заповед за изпълнение срещу задълженото лице-пълнолетния български гражданин П. А. Г. от с.Х., *** в частта за сумата от общо 388, 48 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент, от които 295, 86 лв. неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 29.12.2020г. за мобилен номер ***, от които 87, 41 лв.- представляваща стойността на 3- месечни абонаментни такси и 208, 45 лв.- представляваща неустойка за предоставено за ползване устройство с отстъпка от стандартната цена съгласно р.П, т.1 от Допълнителното споразумение от 29.12.2020г. Претендира и законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението/21.11.2022г./ до изплащането ѝ, както и направените разноски в производството, със законните последици.

С обжалваното Разпореждане РС е отхвърлил заявлението в частта, с която заявителят “Й.Б.”- ЕАД, гр. С. е поискало издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК за сумата общо 388, 48 лв., като е приел, че не са налице законовите предпоставки за уважаването на искането, понеже клаузата от общите условия на договора за лизинг била неравноправна.

Съгласно разпоредбата на чл.411 от ГПК, за да бъде уважено искането за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК, заявлението трябва да е редовно от външна страна и да отговаря на изискванията на чл.127, ал.1 и 3 и чл.128, т.1 и 2 от ГПК, да не противоречи на закона или добрите нрави, да не се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител и да не е налице обоснована вероятност за това; длъжникът да има постоянен адрес или седалище на територията на Р.България и да е с обичайно местопребиваване или седалище на територията Р.България съгласно чл.411, ал.2 от ГПК.

В конкретния процесен случай въззивният съд приема, че действително са налице законовите пречки по смисъла на чл.411, ал.2, т.2 от ГПК, тъй като искането за присъждането на част от претендираните суми противоречи на клаузите на договора за предоставяне на мобилни услуги между страните. Въззивната инстанция изцяло споделя в тази им част от подробните съображения на РС, тъй като едностранното прекратяване на действието на договор, поради виновното му неизпълнение от страна на длъжника, преди изтичане на срока му на действие, представлява разваляне на същия договор. Следователно с оглед характера на уговорените в него насрещни престации за продължително изпълнение на заявителя по предоставяне на мобилни услуги и за периодично изпълнение на длъжника за ежемесечно заплащане на същите услуги с абонаментни такси, това разваляне има действие единствено и само занаяд/екс нунг/ предвид разпоредбата на чл.88, ал.1 от ЗЗД. Поради

което е допустимо уговарянето на неустойка за вредите от развалянето, но само в рамките на присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция, и в противен случай клаузата за неустойка се явява изцяло нищожна поради накърняване на добрите нрави, за което съдът е длъжен да следи служебно, като преценката се извършва към момента на сключване на договора. Уговорката за неустойка при предсрочно разваляне по вина на абоната на договор за мобилни услуги от мобилния оператор, в размер на всички или някои неплатени по договора месечни абонаментни такси до края на срока му на действие, за няколко месеца след развалянето му, излиза извън посочените функции на неустойката, защото мобилният оператор по вече развалия договор получава имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил и ако договорът не беше развален, без обаче да реално да предоставя мобилни услуги, което води до неоснователното му обогатяване и нарушава принципа за справедливост. Предвид изложеното въззивният съд намира, че претендираната неустойка се явява обоснована, законосъобразна и правилна само относно нормативно признатите и безспорни 3-месечни абонаментни такси в размер на претендираните за тях 87, 41 лв./относно мобилен номер ***/ и съответно 62, 89 лв./относно мобилен номер ***/- или общо 150, 30 лв., представляваща стойността на 3-месечните абонаментни съгласно т.7 от Договора за мобилни услуги от 02.10.2019г. и р.П, т.1 от Допълнителното споразумение от 29.12.2020г., за които ч.жалба се явява основателна и доказана и следва да се уважи, като се отмени атакуваното Разпореждане в тази му част, със законните последици, и се постанови издаването на заповед за тях от първоинстанционния заповеден РС- Ст.Загора.

В останалите им части относно сумата от 208, 45 лв.- представляваща неустойка за предоставено за ползване устройство SAMSUNG Galaxy A21s 32GB Dual Black, с отстъпка от стандартната цена, съгласно Раздел II, т.1 от Допълнителното споразумение от дата 29.12.2020 г. и съответно сумата от 29.73 лв., представляваща неустойка за предоставено за ползване устройство SAMSUNG Galaxy A10 32GB Dual Black, с отстъпка от стандартната цена, съгласно т.7 от договора за мобилни услуги от дата 02.10.2019г./или общо за сумата 238, 18 лв./ въззивният съд споделя изцяло мотивите на РС, че те излизат извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция, като към момента на сключване на процесния договор за мобилни услуги създава възможност за несправедливо обогатяване на кредитора, накърняващо добрите нрави и обуславящо нищожността ѝ на това основание по смисъла на чл.26, ал.1, пр.3 и ал.4 от ЗЗД. Поради това искането за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК за неустойка в размер на претендираните общо 238, 18 лв. мотивирано и законосъобразно е било отхвърлено в тази ѝ част от РС на това фактическо и правно основание съгласно разпоредбата на чл.411, ал.2, т.2 от ГПК.

Оплакванията в ч.жалба, че съгласно клаузите на договорите за мобилни услуги в т.11 предвидената неустойка е в размер на всички

стандартни месечни абонаменти абонамента за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения срок, като сумата не може да надвишава 3- кратния размер на стандартните месечни абонаменти, взети без ДДС, а не както е приел РС, въззивния съд намира за основателни, тъй като претендираната договорна неустойка в размер на 3 стандартни месечни вноски не излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като още към момента на сключване на процесния договор за мобилни услуги не са се създали възможности за несправедливо обогатяване на кредитора, накърняващо добрите нрави. Поради това искането за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК за неустойка в размер на 3 месечни вноски по договора за мобилни услуги не е следвало да бъде отхвърлено на това основание по смисъла на чл.411, ал.2, т.2 от ГПК, а е следвало да бъде уважено за претендираните суми, със законните последици от това.

По отношение отказа да се издаде заповед относно разликите в цените на устройство без абонамент и с абонамент- видно от т.7 от договора, мобилният оператор е направил отстъпка от стандартната цена на устройството, като клаузата за разлика и претендираната сума на основание тази клауза целят да обезщетят мобилният оператор за направените ценови отстъпки с оглед очакваното изпълнение на задълженията от страна на потребителя за договорния срок. В случая очевидно лизингополучателят е получил от оператора 2 бр. устройства на очевидно по- ниски цени, спряно е изпълнението на договора си с него и не са били върнати на лизингодателя предоставените 2 бл. устройства в магазин на мобилния оператор. Поради което лизингодателят има право да поиска от лизингополучателя единствено и само връщане на самите 2 бр. устройства, които абонатът държи и ползва, и чиито пълни цени не е заплатил, а не заплащане на разликата в цените с и без договор. Като в случая е без фактически и правно значение дали претендираната сума, явяваща се разлика между преференциална и редовна цена, представлява необосновано високо обезщетение, което да води до неравноправност на клаузата, тъй като тя е свободно договорена и е в по-малък размер от действително направената отстъпка от мобилния оператор.

Разноски за настоящото производство не се дължат, тъй като то се развива без участието на длъжника по аргумента на чл.413, ал.2 във вр. с чл.78, ал.1 от ГПК.

Настоящото въззивно съдебно Определение е окончателно и не подлежи на обжалване пред по- горен съд.

Ето защо водим от горните мотиви и на осн. чл.278, ал.1 и ал.2 от ГПК, въззивният ОС- Ст.Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Разпореждане № 7737/24.11.2022г. по ч.гр.д.№ 5248/2022г.

по описа на РС- Ст.Загора, в частта му, с което на основание чл.410 от ГПК е било отхвърлено Заявление вх.№ 5248/21.11.2022г. от “Й.Б.”- ЕАД, гр.С., ЕИК ***, гр.С., *** по чл.410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение против длъжника П. А. Г.- ЕГН ***** от с.Х., ***, *** за сумата общо **150, 30** лв./сто и петдесет лева и тридесет стотинки/, от която 87, 41 лв. относно мобилен номер *** и съответно 62, 89 лв. относно мобилен номер ***, представляващи стойностите на неустойки за предсрочно прекратяване на договорен абонамент на 3- месечните абонаментни съгласно т.7 от Договора за мобилни услуги от 02.10.2019г. и р.П, т.1 от Допълнителното споразумение от 29.12.2020г., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ДА СЕ ИЗДАДЕ Заповед за изпълнение по заявлението на “Й.Б.”- ЕАД, гр.С., ЕИК ***, гр.С., *** по чл.410 от ГПК срещу длъжника П. А. Г.- ЕГН ***** от с.Х., ***, *** за сумата общо **150, 30** лв./сто и петдесет лева и тридесет стотинки/, от която 87, 41 лв. относно мобилен номер *** и съответно 62, 89 лв. относно мобилен номер ***, представляващи стойностите на неустойки за предсрочно прекратяване на договорен абонамент на 3- месечните абонаментни съгласно т.7 от Договора за мобилни услуги от 02.10.2019г. и р.П, т.1 от Допълнителното споразумение от 29.12.2020г.

ПОТВЪРЖДАВА в останалата му част Заявление вх.№ 5248/21.11.2022г. от “Й.Б.”- ЕАД, гр.С., ЕИК ***, гр.С., *** по ч.гр.д.№ 5248/2022г. по описа на РС- Ст.Загора против П. А. Г.- ЕГН ***** от с.Х., ***.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____